

İNSANLARIN YARDIMINA KOŞMAK*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidînâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İnne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ كُلَّ نَبِيٍّ أُعْطِيَ سَبْعَةَ نَجَبَاءَ رُفَقَاءَ وَأُعْطِيَتْ
أَنَا أَرْبَعَةَ عَشَرَ عَلِيٌّ وَالْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ وَ
جَعْفَرٌ وَحَمْزَةٌ وَأَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ وَمُضْعَبُ بْنُ
عُمَيْرٍ وَبِلَالٌ وَسَلْمَانُ وَعَمَّارٌ وَعَبْدُ اللَّهِ
بُنُ مَسْعُودٍ وَالْمِقْدَادُ وَحَذِيفَةُ بْنُ الْيَمَانِ

(ت . حسن غريب ، طب . ك . وتعقب عن علي)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 128/1 (İnne külle nebiyyin u'tıye seb'ate nücebâe rüfekâe, ve u'tîte ene erbaate aşere: Aliyyün, ve'l-hasenü, ve'l-hüseynü, ve ca'ferun, ve hamzetün, ve ebû bekrin, ve umeru, ve mus'abi'bnü umeyrin, ve bilâlün, ve selmânü, ve ammârün, ve abdullahi'bnü mes'ûdin, ve'l-mikdâdü, ve huzeyfetü'bnü'l-yemâni.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

“—Mefhar-i mevcûdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

“—Seyyidü's-sâdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

“—Habîb-i Hüdâ Muhammed Mustafâ râ salevât! [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. Peygamber SAS Efendimiz'in Yardımcıları

Tirmizî, Taberânî ve Hâkim, Hz. Ali RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

إِنَّ كُلَّ نَبِيٍّ أُعْطِيَ سَبْعَةَ نَجَبَاءَ رُفَقَاءَ وَأُعْطِيَتْ

أَنَا أَرْبَعَةَ عَشَرَ عَلِيٌّ وَالْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ وَ

جَعْفَرُ وَحَمْزَةُ وَأَبُوبَكْرٍ وَعُمَرُ وَمُضْعَبُ بْنُ

عُمَيْرٍ وَبِلَالٌ وَسَلْمَانُ وَعَمَّارٌ وَعَبْدُ اللَّهِ

بْنُ مَسْعُودٍ وَالْمِقْدَادُ وَحَذِيفَةُ بْنُ الْيَمَانِ

(ت. حسن غريب، طب. ك. وتعقب عن علي)

RE. 128/1 (*Inne külle nebiyyin u'tiye seb'ate nücebâe rüfekâe, ve u'tîte ene erbaate aşere: Aliyyün, ve'l-hasenü, ve'l-hüseynü, ve ca'ferun, ve hamzetün, ve ebû bekrin, ve umeru, ve mus'abi'bnü umeyrin, ve bilâlün, ve selmânü, ve ammârun, ve abdu'llâhi'bnü mes'ûdin, ve'l-mikdâdü, ve huzeyfetü'bnü'l-yemâni.*)

(*Inne külle nebiyyin u'tiye seb'ate nücebâe rüfekâe*) “Her Peygambere yardımcı olarak eşraf ve kerimden yedi kimse verildi. Bana ise on dört tane verildi: Hz. Ali, Hasan, Hüseyin, Cafer-i Tayyar, Hamza, Ebu Bekir, Ömer, Mus'ab ibn-i Umeyr, Bilal, Selman, Ammar, Abdullah ibn-i Mes'ud, Mikdat ve Huzeyfe ibn-i Yemani radiya'llàhu teâlâ anhüm ecmaîn hazretleridir.”

¹ Tirmizî, *Sünen*, c.XII, s.259, no:3721; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VI, s.215, no:6047; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.X, s.452, no:2637; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XXVII, s.859, no:5972; Ahmed ibn-i Hanbel, *Fadâilü's-Sahâbe*, c.II, s.636, no:1082; Hz. Ali RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.640, no:33114; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IX, s.146, no:8106.

Bunların tabii menakıbları ayrı ayrı zikredilirse, çok uzun sürer. Allah cümlemizi affetsin... Bu ashab-ı kiramın yollarında, izlerinde yaşayıp can veren kullarından eylesin cümlemizi...

Huzeyfe Hazretleri'ni geçen sefer Bağdat'ta ziyaretimizde orada Selman-ı Farisi Hazretleri ile beraber kabirlerini gördük, orada medfun olmuşlar.

Hiz. Osman'ın ismi burada zikrolunmadı. O da nedendir bilmem. Hiz. Osman'a bugün, işte onu şehid edecekler. Muhasara etmişler evini. O rüyasında Rasûlullah SAS Efendimizi görüyor.

Rasûlullah Efendimiz diyor ki:

“—Ya Osman, sen susuz mu kaldın, sana su vermiyorlar mı!”

“—Evet ya Rasûlallah!”

Hiz. Osman diyor ki:

“—Bir kova su getirdi bana, içtim. Hala içimde onun soğukluğu duruyor.”

Sonra demiş ki:

“—Ya Osman! İster misin sana yardımcı olup da kurtaralım seni, ya da yarın akşam benim yanımda iftar etmeyi.

“—Buradan geldi gördüm, böyle dedi bana. Ben de dedim ki: ‘Yâ Rasûlallah! Senin yanında iftar etmeyi isterim!’ dedim.”

Yani bu insanoğlu hani meleklerden üstün diyorlar fakat edepsizi de şeytandan daha aşağı... Hiç insan olan Hiz. Osman'a bunu yapar mı? Nasıl insanlar, insan bilemiyorum artık.

b. Ümmetimin İmtihanı Mal İle

Ahmed ibn-i Hanbel, Tirmizî, İbn-i Sa'd, Hâkim ve Taberânî Kâ'b ibn-i İyâd RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

إِنَّ لِكُلِّ أُمَّةٍ فِتْنَةً وَإِنَّ فِتْنَةَ أُمَّتِي الْمَالُ

(حم . ت . حسن صحيح غريب ، وابن سعد ، ك . طب . عن كعب بن عياض)

RE. 128/2 (*Inne li-küllü ümmetin fitneten, ve inne fitnete ümmeti'l-mâle.*)

(*Inne li-küllü ümmetin fitneten*) “Her ümmetin bir fitnesi vardır. (*Ve inne fitnete ümmeti'l-mâle*) Benim ümmetimin fitnesi de maldır.”

Bütün fitneler bu mal yüzünden oluyor. Baba ölür, iki kardeş şu kadarcık mal için birbiriyle kavga ederler, darılırlar, küserler. Bu apaçık bir şey... Allah cümlemizi bu fitneden muhafaza buyursun...

Malsız olmuyor tabii. Ama her şeyin bir hududu var. Tabii o malı hudud-u şer'i dairesinde harcarsa, o mal kendisine hayır olur. Malın

² Tirmizî, *Sünen*, c.VIII, s.327, no:2258; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.160, no:17506; Şeybânî, *el-Âhad ve'l-Mesânî*, c.IV, s.348, no:2516; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.354, o:7896; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XIX, s.179, no:404; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.280, no:10309; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.III, s.178, no:2027; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.124, no:1022; Temmâmü'r-Râzî, *Fevâid*, c.III, s.29, no:1030; İbn-i Esir, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.938; İbn-i Sa'd, *Tabakât*, c.VII, s.414; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XXIV, s.188; KÂ'b ibn-i İyâd RA'dan.

kabahati yok, malı kullananda kabahat. Onu hayır yerine kullanırsa sevap olur. Eğer onu şer yerlerinde kullanırsa, o da onun yerini hazırlamış olur ahirette...

Cenab-ı Hak bu malı bize ihtiyaçlarımızı karşılayalım diye vermiştir. Herkes ihtiyacı kadar o maldan alır. Allah gerisini biriktirsin yahut keyfine harcasın diye vermemiştir.

Paranın israfı gününün israfına denktir. İnsan malının bekçisidir. İhtiyaçtan fazlası, artanı muhtaç olanlara verilmelidir. Saklarsa, makbul değildir.

Cimrilik edilip mal saklanmasa, bugünkü kıyametlerin hiç birisi kopmaz. Sefahat yüzünden su gibi paralar harcanıyor. Bunu da tabii görenler görüyor, “Nedir bu yâhu?” diyorlar.

Şimdi bakınız önümüzde yaz mevsimi. Bu yaz mevsiminde gene bir sürü insanlar yazlıklara taşınacaklar. Kimsenin taşınmasına, gitmesine karışmaya hakkımız da yok. Ama biraz insaf ile düşünülürse... Hacca giderken darılıyolar, “Bu paraları niye götürüp de Araplara yediriyorsunuz?” diyorlar. İsfraf ile harcarken, haram yere götürürken kimse sesini çıkarmıyor. Bir beyefendinin, bir yazlık masrafı; bizim bir hacı parasından kat kat fazladır.

Yazlığa gidip de ne yapıyor yazlıkta. Dışinden tırnağına kadar her saat bir günahta... Çoluğu da günahta, çocuğu da günahta...

Git bak, köyler var içeride, güzel havadar yerler var. Oraya giden pek nadir. Herkes deniz kenarına... Bütün günah yerleri oralar... Kalbin katı olduğu için, Allah seni kötü yerlere sevk ediyor, haram yerlere sevk ediyor, israfa sevk ediyor, zevke sevk ediyor.

c. Kalbin Katılığı

Deylemî, Hz. Aişe RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

ثَلَاثَ خِصَالٍ تُوْرَتْ الْقُسُوَّةُ فِي الْقَلْبِ
حُبُّ الطَّعَامِ وَحُبُّ النَّوْمِ وَحُبُّ الرَّاحَةِ

(الديلمى عن عائشة)

(*Selâse hisâlin tûrisü'l-kasvetü fi'l-kalbi*)
“Dinde üç şey, kalpte kasveti iras eder, kalbin katılaşmasına sebep olur:

1. (*Hubbu't-taàm*) Yemeği sevmek.
2. (*Hubbü'n-nevm*) Uykuyu sevmek.
3. (*Hubbü'r-râhah*) Rahatı sevmek.”

Katı kalpli insan, merhametsiz insandır. Yalnız canını düşünür, keyfini düşünür, kendi hayatını düşünür; başkasını düşünmez.

³ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.520, no:8950; Hz. Aişe RA'dan.

Câmiü'l-Ehâdîs, c.XI, s.423, no:11115.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

إِنَّ أْبْعَدَ النَّاسِ مِنَ اللَّهِ الْقَلْبُ الْقَاسِي

(ت. هب. عن ابن عمر)

478/11 (*linne eb'ade'n-nâsi mina'llâhi el-kalbü'l-kâsî*)

(*linne eb'ade'n-nâsü mina'llâh*) “İnsanların da Allah'tan en uzak olanı, (*el-kalbu'l-kâsî*) kalbi kasvetli olan, kaskatı olan kimsedir.”

Neden? Kalbi katı, taş gibi adam, merhameti yok, şefkati yok. Onun için onlar Allah'tan çok uzaktır. Onun için, Allah imkân verirse bizi de merhametli, insafı, cömert, hayra yarayan insanlardan etsin...

Sonra bu hakikaten üzerinde durulacak bir derstir. Uykuyu sevme, yemeği sevme, rahatı sevme... Bugün insanlara bir istatistik yapılırsa, herkesin sa'yinin neticesi hep rahatlık içindir. Halbuki rahatlık belâ... Bak kasvet-i kalbi mûcib oluyor.

O zaman ölünceye kadar çalış canım. Herkes nasıl çalışıyor? Herkes rahatlık yolu ne tarafta, o tarafı tercih ediyor.

d. Ümmetimin Ruhbanlığı Cihaddır

Beyhaki, Enes ibn-i Malik RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

⁴ Tirmizî, *Sünen*, c.VIII, s.433,, no:2335; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.İV, s.245, no:4951; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.65, no:7475; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.439, no:1895; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.320, no:16876.

إِنَّ لِكُلِّ أُمَّةٍ رَهْبَانِيَّةً وَرَهْبَانِيَّةً
هَذِهِ الْأُمَّةِ الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

(هـب، عن أنس)

RE. 128/3 (*Inne li-küllü ümmetin rehbanîyyeten, ve rahbanîyyeti hâzihi'l-ümmeti, el-cihâdü fî sebîli'llâhi.*)

(*Inne li-küllü ümmetin rehbanîyyeten*) “Her ümmetin bir ruhbanlığı vardır. (*Ve rahbanîyyeti hâzihi'l-ümmeti*) Benim ümmetimin ruhbanlığı, (*el-cihâdü fî sebîli'llâhi*) Allah yolunda cihad etmektir.”

Ruhbanlık eski ümmetlerde vardı. Bizden evvelki Hıristiyan papazları, din adamları dağlara çekilirler; mağaralarda yahut yapılmış hususi binalarda ibadete çekilir, dünya ile alâkasını keser, orada ibadetle meşgul olurlardı. Ölene kadar orada ibadet ederlerdi. Bunları ruhban tabir ediyorlardı.

Efendimiz SAS:

“—Allah’a ibadet için bizde böyle şey yok!” diyor. “Bizde Allah’a ibadet için insanlardan ayrılıp, uzak yerlere çekilmek yok. Bizim için *el-cihâdü fî sebîli'llâh*, Allah yolunda cihad var!” diyor.

⁵ Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.14, no:4227; İbn-i Ebî Âsım, *Cihad*, c.I, s.186, no:33; Abdullah ibn-i Mübârek, *Cihad*, c.I, s.35. no:16; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.V, s.505, no:9431; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.IV, s.230; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Sen ruhbanlık mı istiyorsun, ibadet mi istiyorsun? Allah için cihada git! Allah için cihad, dağlarda, mağaralarda kapanıp, Allah'a ibadet etmekten daha hayırlıdır. Bizim ümmet için efdal olan budur.

Cihad ne ile olacak? Atla da olur, parayla da olur, topla tüfekte de olur. E sen zevkine, safana harcarsan, bu cihadlardan hiç birisini yapamazsın, çünkü rahatlık içindesin. Gece kalkıp namaz kılamazsın, rahatını seviyorsun. Teheccüd kılamazsın, nafile namaz hiç kılamazsın. Camide oturmak sana zor gelir, her şey zor gelir.

e. Ümmetimin Seyahati Cihaddır

Taberânî, Ebû Ümâme RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

إِنَّ لِكُلِّ أُمَّةٍ سِيَاحَةً وَإِنَّ سِيَاحَةَ أُمَّتِي
الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَإِنَّ لِكُلِّ أُمَّةٍ رَهْبَانِيَّةً
وَرَهْبَانِيَّةَ أُمَّتِي الرِّبَاطُ فِي نَحْرِ الْعَدُوِّ

(طب . عن أبي أمامة)

RE. 128/4 (*Inne li-küllü ümmetin siyâhaten, ve inne siyâhate ümmeti'l-cihâdü fî sebîli'llâhi; ve inne li-küllü ümmetin rehbat- niyyeten, ve rehbatniyyeti ümmetî, er-ribâtu fî nahri'l-adüvvi.*)

⁶ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.168, no:7708; Heysemî, *Mecmaü'z- Zevâid*, c.V, s.506, no:9532; Ebû Ümâme RA'dan.

Câmiü'l-Ehâdîs, c.IX, s.160, no:8180.

(*Inne li-küllü ümmetin siyâhaten*) “Her ümmetin bir seyahati vardır; (ve *inne siyâhate ümmeti’l-cihâdü fî sebîli’llâhi*) benim ümmetimin seyahati Allah yolunda cihaddır.”

(*Ve inne li-küllü ümmetin rehbâ-niyyeten*) “Her ümmetin ruhbanlığı vardır; (ve *rehbâniyyeti ümmetî, er-ribâtu fî nahri’l- adüvvi*) benim ümmetimin ruhbanlığı cephede, ribatlarda gözcülük etmektir.”

Herkes gezmek ister. Parası olduktan sonra Avrupa’ya gider, Arabistan’a gider. Nereye isterse gider. Seyahat, gezecek. “Senede hiç olmazsa beş on gün hava almak, benim de hakkımdır.” diyor. Devlet de şimdi para veriyor, döviz de veriyor, her tarafa gider.

“—Ama benim ümmetim için böyle bir şey yok!” diyor Cenab-ı Peygamber. “Benim ümmetimin seyahati fî sebîlillah cihaddır.” diyor.

Sen seyahat mi istiyorsun; git muharebeye!

“—Ama bugün muharebe yok, ne yapalım?”

E muharebe yoksa da kalemine güven, parana güven, her şeyin cihadı var şimdi. Cihadın yolları çok... Bugün muharebe yolu yok ama çeşitli yollardan cihad yolu var.

“—Her ümmetin ruhbanlığı vardır. Benim ümmetimin ruhbanlığı ribatlarda nöbet beklemektir.” diyor.

Bugün düşman huduttan girmiyor, düşman içeriden vuruyor insanı...

İstanbul’u fethetmeden evvel Fatih, İstanbul’a Türkün adet ve an’anesi, İslam’ın adet ve an’anesi, adaleti girmiş içeriye. Herkes İslâmiyet’e aşık bir şekilde... Fatih’in ordusundan evvel İslâmiyet’in güzelliği içeriye yerleşmiş.

Şimdi de gâvurların adetleri, an’anesi içimize yerleşmiştir. Gâvurların bütün adet ve an’anesini hepimiz benimsemişizdir. İslam adet ve an’aneleri çok korkunç bir şekilde terk edilmektedir.

Bugünkü dersi dinlemişsinizdir. Peygamber Efendimiz’e yardımcı olan kişilerden Ammar RA, başından tırnağına kadar iman ile dolu olan zat. Anasını öldürdüler gözü önünde, babasını da öldürdüler gözü önünde... Ona dediler ki:

“—Babanı ananı gördün ya, dön dininden, yoksa seni de öldüreceğiz!” dediler.

O zavallı da “Pekiyi...” dedi, canını kurtardı.

Rasûlüllah Efendimiz’e dediler ki:

“—Ammar dinden döndü.”

Rasûlüllah Efendimiz:

“—Hayır, Ammar dönmez. Ammar ta başındandan tırnağına kadar her tarafı, kemiklerinin içerisi bile iman doludur.” dedi.

Parmağındaki yüzük bile iman etmiştir. İman taşıyor bir kere. Dolduktan sonra etrafına taşıyor. İçi doluyor iman ile, bir de dışarıya taşıyor.

Şimdi bu iman sahiplerinin haline bak, Allah'a nasıl açlığı var ki ölüm hiç gözlerine görünmüyor. Ölüm, onlar için hiç, feda ediyorlar canlarını...

Aklıma geldi, ama diyemedim. Şimdi bir müslüman, yaşı altmış, yetmiş olmuş, ahirete yolu yaklaşmış, daha bir Peygamberin sünnetini yapamıyor. Sakal bırakamıyor.

Hacca gitmiş mübarek, Hacerü'l-Esved'e yüzünü sürmüş, Kâbe'yi de ziyaret etmiş Peygamberin bir sünnetine riayetten korkuyor. Gerici derler diye bundan korkuyor. Ötekisinin kafasını kesiyorlar korkmuyor da beriki gerici derler korkusuyla Allah'ın Rasûlü'nün sünnetini işlemekten çekiniyor.

Bizim müslümanlığımızla o günkü müslümanlık arasındaki fark, yerle gök arası kadar uzak.

f. Ümmetimin Cehennemden Nasibi Hummâ

Hennâd, Hasan-ı Basri Rh.A'ten rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

إِنَّ لِكُلِّ آدَمِيٍّ حَظًّا مِنَ النَّارِ وَحَظُّ

الْمُؤْمِنِ مِنْهَا الْحُمَّى تَحْرُقُ جِلْدَهُ

وَلَا تَحْرُقُ جَوْفَهُ وَهِيَ حَظُّهَا مِنْهَا

(هناد عن الحسن مرسلًا)

RE. 128/5 (*İnne li-küllü ademiyyin hazzan mine'n-nâri, ve hazza'l-mü'mini minhe'l-hummâ; tahruku cildehû, ve lâ tahruku cevfehû, ve hiye hazzahû minhâ.*)

(*İnne li-küllü ademiyyin hazzan mine'n-nâri*) “Her ademoğlunun ateşten payı vardır. (*Ve hazza'l-mü'mini minhe'l-hummâ*) Müminin ateşten payı hummadır; (*tahruku cildehû*) cildini yakar, (*ve lâ tahruku cevfehû*) içini yakmaz. (*Ve hiye hazzahû minhâ*) Bu onun cehennemden nasibidir.”

Her ümmetin cehennemden bir nasibi vardır. Benim ümmetimin de cehennemdeki hazzı humma denilen hastalıktır. Sıtmaya da diyorlar, ateş ve üşütme yapan hastalık. Cehennemde de vazifesi yakmak ve titretmek. Zemheride kışın soğuğu, cehennemden geliyor bize. Ve insan bunu dünyadayken tadıyor işte. Ateş 40-41 derece oluyor, üşümek geliyor, bir türlü ısınamıyor insan. İşte oradaki nasibini almış oluyor. İnşâallah bu gibi mü'minleri Cenab-ı Hak cehennemde yakmayacak.

g. Ehl-i Beyti Sevmek

Hàkim ve İbn-i Asâkir Câbir ibn-i Abdullah RA'dan. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

⁷ *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.323 no:6762; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IX, s.158, no:8135.

⁸ İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXXVI, s.313; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.98, no:34168; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IX, s.161. no:8143.

إِنَّ لِكُلِّ بَنِيٍّ أَبٍ عُصْبَةٌ يَنْتَمُونَ إِلَيْهَا إِلَّا
وَلَدَ فَاطِمَةَ فَأَنَا وَلِيُّهُمْ وَأَنَا عَصَبَتُهُمْ
وَهُمْ عِترَتِي خَلَقُوا مِنْ طِينَتِي وَيَلُّو
لِلْمُكَذِّبِينَ بِفَضْلِهِمْ مَنْ أَحَبَّهُمْ أَحَبَّهُ
اللَّهُ وَمَنْ أَبْغَضَهُمْ أَبْغَضَهُ اللَّهُ

(ك. كر. عن جابر)

RE. 128/6 (*Inne li-küllü beniyin ebin usbeten yentemûne ileyhâ, illâ veledê fâtîmete, feene veliyyühüm, ve ene asbetühüm ve hüm itretî, halekù min tânetî, veylün li'l-mükezzibîne bi-fadlihim, men ehabbehüm ehabbehu'llâhu, ve men ebgadahüm ebgadahu'llâhu.*)

(*Inne li-küllü beniyin ebin usbeten yentemûne ileyhâ*) “Her baba evladının kök sülalesi vardır, nesebi ona müntehi olur; (*illâ veledê fâtîmete*) yalnız Fatıma'nın sülalesi bana çeker. (*Feene veliyyühüm*) Ben onların velisiyim. (*Ve ene asbetühüm ve hüm itretî*) Bunlar benim Ehl-i Beytim'dir. (*Halekù min tânetî*) Benim hamurumdandır. (*Veylün li'l-mükezzibîne bi-fadlihim*) Veyl onların faziletini inkar edenlere. (*Men ehabbehüm ehabbehu'llâhu*) Kim onları severse, Allah da onları sever. (*Ve men ebgadahüm ebgadahu'llâhu*) Kim onlara buğz ederse, Allah da onlara buğz eder.”

Hız. Ali Efendimiz'in ve Hız. Fatıma'nın ve Hasan, Hüseyin Efendilerimiz'in faziletine aittir ki, el-hamdü lillah bütün Müslümanlar onları severler. Şiiler derler ki biz seviyoruz, ama biz onlardan daha fazla seviyoruz, çünkü biz onların tavsiyelerine de tamamiyle uymaya çalışıyoruz.

h. Mezarın Kapısı

Taberânî, Nu'man ibn-i Beşir RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki: ⁹

إِنَّ لِكُلِّ بَيْتٍ بَابًا وَبَابُ الْقَبْرِ مِنْهُ

تَلْقَاءِ رَجُلَيْهِ

(طب . عن النعمان بن بشير)

RE. 128/7 (*Inne li-küllü beytin bâben, ve bâbü'l-kabri min tilkâi ricleyhi.*)

(*Inne li-küllü beytin bâben*) “Her evin bir kapısı vardır. (*Ve bâbü'l-kabri min tilkâi ricleyhi*) Mezarın da kapısı ayak ucundadır.”

Bu İmam-ı Şafi ve İmam-ı Ahmed'e göre. Ama Ebû Hanife, “Kible tarafındadır.” diyor. Onun için mezarlara daima göğüs cihetinden okuruz.

⁹ Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.159, no:4234; Nu'man ibn-i Beşir RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.600, no:42380; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IX, s.162, no:8144.

i. Bakara Sûresi Kur'an'ın Zirvesidir

Ebû Ya'lâ, İbn-i Hibbân, Taberânî, Beyhakî ve Ziyâü'l-Makdîsî, Sehl ibn-i Sa'd RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁰

إِنَّ لِكُلِّ شَيْءٍ سَنَامًا وَإِنَّ سَنَامَ الْقُرْآنِ سُورَةُ
الْبَقَرَةِ مَنْ قَرَأَهَا فِي بَيْتِهِ لَيْلَةً لَمْ يَدْخُلْهُ
الشَّيْطَانُ ثَلَاثَ لَيَالٍ وَمَنْ قَرَأَهَا فِي بَيْتِهِ
نَهَارًا لَمْ يَدْخُلْهُ الشَّيْطَانُ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ

(ع. حب . طب . هب . ض . عن سهل بن سعد)

RE. 128/8 (*Inne li-küllü şey'in senâmen ve inne senâme'l- kur'âni sûretü'l-bakarah; men karaehâ fî beytihî leyleten, lem yedhulhü'ş-şeytânü selâse leyâlin; ve men karaehâ fî beytihi nehâren, lem yedhulhü'ş-şeytânü selâsete eyyâmin.*)

(*Inne li-küllü şey'in senâmen ve inne senâme'l- kur'âni sûretü'l- bakarah*) “Her şeyin bir yüksek yeri vardır, şerefli, kıymetli yeri vardır. Kur'an-ı Kerim'in de bu şerefi yüksek kısmı, Bakara Sûresi'dir.”

¹⁰ İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.59, no:780; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XIII, s.465, no:7554; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VI, s.163, no:5864; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.453, no:2378, Sehl ibn-i Sa'd RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.VI, s.312, *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.887, no:2549; *Câmiu'l- Ehâdîs*, c.IX, s.166, no:8156.

Senâm diye devenin hörgücünün üst tarafına diyorlar, devedeki en üst makam orası. Binâen aleyh her şeyde de böyle bir üst yer var. Kur'an'ın da üst noktası, Sûre-i Bakara'dır.

(*Men karaehâ fî beytihi leyleten*) “Kim bu sûreyi bir gece evinde okursa; (*lem yedhulhü's-şeytânü selâse leyâlin*) üç gece şeytan o eve giremez. (*Ve men karaehâ fî beytihi nehâren*) Kim bu sûreyi gündüzleyin okursa; (*lem yedhulhü's-şeytânü selâsete eyyâmin*) üç gün şeytan oraya giremez.”

O ayetlerin nuru, melekleri, her nelere şeytanı üç gün oraya sokmaz. Onun için Sûre-i Bakara'yı hem ezberleyebilmek, hem de onu her akşam böyle okuyabilmek büyük bir devlettir.

Sûre-i Bakara'nın faziletinin beyanında, bunun içerisinde bulunan *Ayete'l-kürsi* denilen, her namazdan sonra okuduğumuz *Allâhu lâ ilahe illa hüve'l-hayyu'l-kayyûm* var. Esmâ-i Hüsnâ'nın ve İsm-i A'zam'ın bu ayetin içerisinde olduğuna beyan ederler. Bu ayetin fadâili, saymakla tükenmeyecek kadar çoktur. Ve onu ihlasla okumak lâzım!

Bu hususta söz söylemek yine belki abes olur ama, müslüman kardeşlerin Kur'an'ı öğrenmeleri, muhakkak imanlarının iktizasındandır. Öğrenemeyecek bir şey yok yani.

Geçen bir efendi geldi de bize, dedi ki:

“—Ben bu yaşımdan sonra İngilizce'yi öğrendim.”

Belli bir yaştan sonra Fransızca öğrenen de var, başka dil öğrenen de var. Yâni insan kendisi de bir fayda gördü mü, o fayda gördüğü şeyi kastediyor ve muvaffak oluyor.

Kur'an'daki fazilet ise öldükten sonra bizim için en büyük tutamak... Hayatımızda da öyle, hayattan sonraki ahiret alemimizde de en büyük tutamağımız Kur'an'ımızdır. Bunu bir insan okuyamazsa...

Onu okumak için fırsat da var, sağlık var, afiyet var, akıl ve zekâ da var. Akıl ve zekâsını kullanıp da ona günde yarım saatini ayırsa kâfi... Yarım saatini Kur'an'a ayırsa bir insan ne kadar gabi (anlayışı kıt) olsa, altı ayda öğrenir. Zekîler daha çabuk öğrenir.

j. İbadetin Kapısı Oruçtur

Hennâd, Damretü'bnü Hubeyb Rh.A'ten rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

إِنَّ لِكُلِّ شَيْءٍ بَابًا وَبَابُ الْعِبَادَةِ الصِّيَامِ

(هناد عن ضمرة بن حبيب مرسل)

RE. 128/9 (*Inne li-küllü şey'in bâben, ve babü'l-ibâdeti es-sıyâmü.*)

(*Inne li-küllü şey'in bâben*) “Her şeyin bir kapısı vardır, (*ve babü'l-ibâdeti es-sıyâmü*) ibadetin de kapısı oruçtur.”

Kapıyı açamadan giremezsin... Binâen aleyh, ibadete oruçla gireceğiz. Oruç demek, riyazet demek. Şimdi burada üç şeyi çok sever insan: Malı, rahatı, uykuyu... Riyazet yapmayı istemez. Niçin? Riyazette nefse eziyet vardır. Bunu istemez, daima rahatı ister. Az yesin biraz, yapamaz. Bugün hiç yemesin, yapamaz.

Peygamber SAS Pazartesi Perşembe'yi bırakmazdı, bir... On üç, on dört, on beşi bırakmazdı, iki... Bir de ayın başından, ortasından ve sonundan üçünü bırakmazdı. Bunları hiç bırakmaz. Bazen oradan, bazen oradan, daima oruçla meşguldü.

Bunları niçin yapıyor Peygamber SAS, muhtaç mı? Hayır muhtaç değil. Ama bize hem nümûne oluyor, hem yol gösteriyor:

“—Siz de böyle yapın ümmetim! Siz yemeye, içmeye kendinizi tamamen vermeyin bakalı!”

Niçin? Aç kaldığın vakitte, için biraz sızladığı vakitte o gün nafakasını kazanamayan açlar hatırına gelir. Ona tutarsın bir yardıma elini uzatırsın açlık zormuş diyerekten. Ama bizim açlıklardan hiç şeyimiz yok. Senelerce de oruç tutsak, açlık bizi kat'iiyen etkilemez. Çünkü yağlı, tatlı, tuzlu karnımızı doyuruyoruz.

¹¹ Hennâd, *Zühd*, c.II, s.358, no:679; Damretü'bnü Hubeyb Rh.A'ten. Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.330, no:4992; İbn-i Hacer, *Metâlib-i*

Âliyye, c.III, s.320, no:1049; Ebü'd-Derdâ RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VIII, s.447, no:23586; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IX, s.164, no:8150.

Zaten bir öğün yeter, ikincisi israftan... İki kere yemek günde, israf. Zaten bir kere yetiyor. İşte onu da biz sahurda yiyoruz. Bir de gene iftarda da yiyoruz. Binâen aleyh acıkma bizim için mümkün değil. Ama nasıl olur? Sen tuz soğanla ye de ekmeği, bak acıkmanın nasıl olduğunu o zaman anlarsın.

Afffedersiniz, tansiyon arttı diyerekten birkaç gündür ekmeğin tuzsuz tarafından yiyoruz, yağlı mağlı da yemiyoruz. Karnım bayılı bayılıveriyor. Acıkıyor karnım. Niçin? İyi yiyorduk da acıkmıyorduk. Şimdi gene yiyorum ama otlar duruyor mu karnın. Eriyiveriyor. Ben hacamattan çok fayda gördüm de, Mayıs'ta yine hacamat olmayı istiyorum. İşinin erbabı bir hacamatçı da var. Çok faydalı bir şey. Hadis kitabında okuyordum, hacamat meselelerinden çok hadisler geçti.

j. Kötü Ahlâk Sahibinin Tevbesi

Hatîb-i Bağdâdî, Hz. Aişe RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹²

إِنَّ لِكُلِّ شَيْءٍ تَوْبَةً إِلَّا صَاحِبَ سُوءِ الْخُلُقِ
فَإِنَّهُ لَا يَتُوبُ مِنْ ذَنْبٍ إِلَّا وَقَعَ فِي شَرٍّ مِنْهُ

(خط . عن عائشة)

RE. 128/10 (*Inne li-kulli şey'in tevbeten, illâ sâhibe sūi'l-hulūkı, feinnehû lâ yetûbu min zenbin, illâ vekaa fî şerrin minhü.*)

(*Inne li-küllü şey'in tevbeten*) “Her şeyin tövbesi vardır, (*illâ sâhibe sûi'l-hulûkı*) ancak fenâ ahlâk sahibinin tevbesi yoktur. (*Feinnehû lâ yetûbu min zenbin*) Çünkü, o kimse günahtan tövbe etmez, (*illâ vekaa fî şerrin minhü*) onu daha şiddetle işler.”

Bu çok berbat... Onun için Allah cümlemizi tıynet, hilkati güzel olanlardan eylesin...

Hilkat güzel olursa, güzeldir. İyi hilkatin içinde hiç birimizin tercihi yok, bu Allah-u Teâlâ'nın takdiri... İsteddiği gibi yapıyor ana rahminde... Çocuk hangi hilkat ile yaratılacaksa, ne ananın ne babanın dahli yok; Allah-u Teâlâ'nın takdiri... İsteddiği gibi takdir ediyor. Ama bunun evveliyatı var: Ana baba abdestliyse, imanlıysa, Kur'anlıysa, o çocukta da hayır olur. Abdestsiz, imansız, ahlaksız bir insanın çocuğunu da Allah nasıl yapar bilmem!

Bazen gâvurdan da iyi insanlar doğuyor, iman da nasib oluyor o çocuğa... Bilmiyoruz. Bize geçen gün geldi, bir İngiliz müslüman olmuş mesela. Bu ekseriyetle de görüyoruz. O Allah-u Teâlâ'nın ana rahmindeki takdirine göre. demek ki nasib oluyor ona.

“—Niçin bu sûi'l-hulûk sahibi tevbe edemez!” diyor.

¹² Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.VIII, s.59, no:4133; Taberânî, *Mu'cemü's-Sagîr*, c.I, s.333, no:533; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.49, no:6155; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VIII, s.55, no:12697; Hz. Aîşe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.441, no:7351; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IX, s.172, no:8170.

Kötü mü ahlakı, ona tevbe nasib olmaz. Mesela içki içiyor, çok fena. E tevbe eder. İçkiden daha fenasını yapar. Ne yapar? Hırsızlık yapar, başka şey yapar.

Tevbe eder, daha fenasını yapar. Ondan daha beterine düşürür kötü ahlak. Tıynet bozuk. E bu nedir? Niye uğraşıyorsunuz öyleyse siz insanlara va'z u nasihat ediyorsunuz, tarikatlar kuruyorsunuz. Şunlar yapıyorsunuz. Hep ıslah-ı nefis edelim diye uğraşıyorsunuz. Madem ki olmayacak, bırakın artık herkesi kendi haline.

Burada iki türlü var. Birisi Allah-u Teâlâ'nın hilkat itibariyle yarattığı bir mahlûk. Kara yaratır, beyaz yaratır, sarı yaratır, yaratır. Karayı beyaz yapamazsın, beyazı sarı yapamazsın. O ne yaratırsa odur. İç huyu da böyle. Tıyneti değiştiremezsin. Bozuksa tıyneti, onu değiştirmenin imkânı yok. Hangi tarikata giderse gitsin. Hangisinin eline geçerse geçsin. Onun tıyneti, gene o o olacaktır.

Yalnız şu kadar var ki, kesbî olanlar var. Mesela şimdi hayvanlara aşı yapıyorlar, hayvan değişiyor, böyle hayvan oluyor. atlar şöyle oluyor, İngiliz kanı oluyor, bilmem ne kanı oluyor. ağaçları aşıyorlar, şu meyve oluyor, bu meyve oluyor, güzel oluyor. e bu tıyneti bozuksa olmaz. Tıyneti iyi ise aşığı kabul eder, iyi olur.

Bu insanların da uğraştıkları, bu tıyneti iyi olanları kötü yoldan, iyi yola çevirivermek. O kötülükten çevrilmeyecek olanı, dünya bir araya gelse çeviremez. Çünkü bu yaratılırken öyle yaratılmış. Onda da Allah-u Teâlâ'nın kim bilir ne hikmetleri vardır.

I. Kalbin Cilâsı İstiğfardır

Deylemî, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹³

إِنَّ لِكُلِّ شَيْءٍ صَدَأً جِلَاءً وَإِنَّ جِلَاءُ

الْقُلُوبِ الْإِسْتِغْفَارُ

(الدیلمی عن أنس)

RE. 128/11 (*Inne li-küllü şey'in sadee cilâen, ve inne cilâü'l-kulûbi'l-istiğfaru*)

(*Inne li-küllü şey'in sadee cilâen*) “Her paslanmanın bir cilası vardır; (ve *inne cilâü'l-kulûbi'l-istiğfaru*) kalplerin cilâsı da *Estağfiru'llâh* demektir.”

Her şey tabiatı durumuyla bir pas tutar. İnsanın gönlü de paslanıyor. Onun için insanların pası nedir acaba? İşte bu kasvet- i kalbe mucib olan hal rahatlıklıktır.

Su akmazsa, bir yerde durunca ne olur? Ne kadar iyi su olursa olsun, durdu muydu bozular, kokar. Bir zaman sonra içilmez bir hale gelir. Abdest de alınmaz. Akar su olsa, daima arkası geldiği için temiz olur. Rahatlık ondan dolayı kötüdür ki, kokar o insan.

Her şeyin bir paslanması var, insanın paslanması rahatlıktandır. Rahatladı mı insan, rahata düştü mü paslanır. Paslanınca işe yaramaz.

¹³ *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.481, no:2103; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IX, s.169, no:8161.

Allah'tan en uzak kul olur. Onun için en güzel çare, istiğfar... Cenab-ı Peygamber günde yüz kere istiğfar ediyormuş. Yetmiş kere ettiği de rivayet ediliyor.

“—Niçin Peygamber Efendimiz yüz kere istiğfar ediyor canım. Peygamberin ihtiyacı mı var bu kadar istiğfara?”

İhtiyacı yok. Fakat o hem terfî-i derecât içindir, hem de bize numunedir:

“—Ey ümmetim, siz de böyle istiğfar edin!” demektir.

Ama yalancılardan istiğfarı gibi olmasın! Dilimizle *Estağfiru'llah* der de yapacağımız günahı gene yaparsak, bu istiğfara yalancı istiğfarı derler. *Tevbeti'l-kezzabîn* diyorlar. Ama yine de, dilden de olsa istiğfarı bırakmamak lazım! Bir gün olur da hakiki tevbe nasîb olur inşâallah...

m. Amellerin Sünnete Uygun Olmalı

Beyhakî, Abdullah ibn-i Amr RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁴

¹⁴ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.188, no:6764; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.399, no:3878; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.187, no:11; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.III, s.293, no:2105; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.365, no:2345; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.III, s.239, no:1048; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühed*, c.I, s.389, no:1102; *Müsnedü'l-Hâris*, c.I, s.357, no:235; Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.276, no:44439; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IX, s.171, no:8165.

إِنَّ لِكُلِّ عَمَلٍ شِدَّةٌ وَلِكُلِّ شِدَّةٍ فِتْرَةٌ فَمَنْ

كَانَتْ فِتْرَتُهُ إِلَى سُنَّتِي فَقَدْ اهْتَدَى

وَمَنْ كَانَ إِلَى غَيْرِ ذَلِكَ فَقَدْ هَلَكَ

(هـب . عن ابن عمرو)

RE. 128/12 (*Inne li-küllü amelin şiddeten, ve li-küllü şiddetin fetreten, ve men kânet fetretehû ilâ sünnetî, fekadi'htedâ; ve men kânet ilâ gayri zâlik, fekad heleke.*)

(*Inne li-küllü amelin şiddeten*) “Her amelin bir şiddeti, (*ve li- külli şiddetin fetreten*) ve her şiddetin bir gevşemesi vardır. (*Ve men kânet fetretehû ilâ sünnetî*) Kimin fetreti sünnetime uygun olursa, (*fekadi'htedâ*) o hidayet bulur. (*Ve men kânet ilâ gayri zâlik*) Bunun gayri olursa, (*fekad heleke*) o helâk olur.”

İnsanda bir hırs var. Mesela bir insan ibadete yeni başladığında, bakarsın öyle ibadet ibadet... Çokça ibadet yapmaya çalışır. Fakat bir gün gelir, bu insan yorulur. Şöyle biraz gevşetmeye başlar işi. Ticaret de olsa böyle, ibadet de olsa böyle. Bir vakit bir hırs gelir, geceyi gündüze katar, çok çalışır. Fakat o geçer, bir durgunluk gelir insana. Kalbin katılığı dedim ya demin aklıma geliverdi.

Seriyi's-Sakati denilen bir zat var. Bağdat'ta yaşıyor. Cüneyd-i Bağdadi'nin dayısı oluyor. Bu zat bir gün yorulmuş da şöyle ayaklarını uzatmış.

İbadetten yorulduktan sonra biraz ayaklarını uzatmış. Kalbine hemen bir ilham gelmiş:

“—Ne bu sultanlar gibi böyle, padişahlar gibi ayak uzatmak! Divan-i ilahiden mi çıktın sen?”

İçine bir ilham geliveriyor, hemen kendini topluyor. Ondan sonra doksan sene ayak uzatmamış. Yüz yirmi sene muammer olmuş, doksan sene kat’iyyen ayak uzatmamış.

Neden? Kalp pırıl pırıl, gelen ilhamı alıyor. Dünyanın hiçbir anı yok ki ilhamsız olsun. Mütemadiyen Cenab-ı Hak bize ilhamlar gönderiyor. Fakat nasıl yağmur yağınca taşlar o yağmurdan istifade etmiyor, akıp geçiyor üzerinden. Ama yumuşak, hazırlanmış yerler o suyu alıyor, içerisinde saklıyor. Ya havuz yapıyor, suyundan istifade ediyor; ya mahsulüne fayda veriyor. Çeşitli...

İşte onun için, insan böyle bir hırsı bıraktıktan sonra, sünnet üzere hareket etmeli! Sünnete göre hayatını düzenlemeli!

Günün bir kısmını uykuya vereceksin, bir kısmını rahatlığına vereceksin, bir kısmını ibadete vereceksin, bir kısmını da çalışmana vereceksin, bir kısmını kardeşlerinin ziyaretine vereceksin. Yani gündelik vazifeleri taksimli olarak böyle yapacaksın. Yalnız bir tarafa yüklenmek yok.

Gemide bile bir tarafa yüklendi mi insanlar, gemi o tarafa doğru yatıveriyor. Her şey ölçülü olursa, güzel güzel gidiyor. Bir tarafa yüklendi miydi, öbür taraf aksıyor.

n. Afiyet Üzere Yaşamak

İbnü'n-Neccâr, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁵

إِنَّ لِلَّهِ عَزَّ وَجَلَّ عِبَادًا يَضُنُّ بِهِمْ عَنِ الْبَلَاءِ

يُحْيِيهِمْ فِي عَافِيَةٍ وَيُمِيتُهُمْ فِي عَافِيَةٍ

وَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ فِي عَافِيَةٍ

(ابن النجار عن أنس)

RE. 129/1 (*Inne li'llâhi azze ve celle ibâden, yadinnü bihim ani'l-belâi, yuhyîhim fî àfiyetin, ve yümîtühüm fî àfiyetin, ve yüdhilühümü'l-cennete fi àfiyetin.*)

(*Inne li'llâhi azze ve celle ibâden*) “Allah-u Celle ve A'lâ'nın öyle güzel kulları vardır ki, (*yadinnü bihim ani'l-belâi*) Allah-u Teâlâ onları belâdan muhafaza eder, korur. (*Yuhyîhim fî àfiyetin*) Onları afiyet üzere yaşatır. (*Ve yümîtühüm fî àfiyetin*) Afiyet üzere iken canlarını alır. (*Ve yüdhilühümü'l-cennete fi àfiyetin*) Cennete afiyet üzere, sıkıntısız giderler.”

¹⁵ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.266, no:3103; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.9, no:3728; Ebû Mes'ud el-Ensârî RA'dan.

İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *el-Evliyâ*, c.I, s.10, no:3; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.427, no:11246; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IX, s.216, no:8274.

Bunu bir alim bir fakihe söylemişler böyle böyle diye. demiş ki:

“—Ona aklım ermez. Herkes belâda sıkıntıda olsun da bu adam rahatlıkta olsun! Olur mu öyle şey?” demiş.

“—Neden?” demişler.

“—Cehennemde zebanileri görmüyor musun? Herkes yanıyor, onların hiç umurlarına bile gelmez. Çünkü onlar öyle yaratılmış.”

Cenab-ı Hak da hakikaten dünyada insanı tüm fitnelerin içerisinde bakarsın çok rahat ve afiyet üzere yaşatır. Onu o koruyor çünkü, koruyucusu o... Fitnelerden ona hiçbir zarar gelmez.

o. İnsanların Yardımına Koşmak

Taberânî ve İbn-i Asâkir, Abdullah ibn-i Ömer RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁶

إِنَّ لِلَّهِ عِبَادًا إِخْتَصَّهُمْ بِحَوَائِجِ النَّاسِ

يَفْزَعُ النَّاسُ إِلَيْهِمْ فِي حَوَائِجِهِمْ

أَوْلَايِكَ الْآمِنُونَ مِنْ عَذَابِ اللَّهِ

(طب . كر . عن ابن عمر)

RE. 129/2 (*Inne li'llâhi ibâden ihtassahüm bi-havâici'n-nâsi, yefzeu'n-nâsü ileyhim fî havâicihim, ülâike'l-âminûne min azâbi'llâhi.*)

(*Inne li'llâhi ibâden*) Allah'ın öyle kulları vardır ki, (*ihtassahüm bi-havâici'n-nâsi*) Allah onları insanların ihtiyacı için yaratmıştır. (*Yefzeu'n-nâsü ileyhim fî havâicihim*) İnsanlar sıkıştıkları vakitte onlara başvururlar. Sıkıntılarını onlardan giderirler. Yemede, içmekte, okumada, her şeyde yani. Bütün ihtiyaçları, her ihtiyacı o kullar görüverirler. Allah onları onun için yaratmıştır. Kalpleri merhametle doludur, kimseyi kapılarından çevirmezler. (*Ülâike'l-âminûne min azâbi'llâhi*) Onlar dünyada da ahirette de Allah'ın azabından emindirler. Niçin? Allah'ın ona verdiği kabiliyeti yerinde harcıyor. Allah da onun için onu azabından muhafaza ediyor.”

Allah-u Teâlâ'nın böyle tahsis etmiş olduğu kulları, Allah'ı ma'rifetle bilmişlerdir, dilleriyle de ikrar etmektedir. Ubudiyeti de kabul edip yaparlar. Allah-u Teâlâ'nın hakkı için, halkın hukukuna hizmet ederler. Allah rızası için kullarının hakkına riayet ederler. Onun için de Allah-u Teâlâ cehennemden bunları eman ile geçirir.

¹⁶ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.358, no:13334; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.LIV, s.5; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.IV, s.190; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.III, s.225; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VIII, s.350, no:13710; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.479, no:995; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.II, s.117, no:1007; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.350, no:16007; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IX, s.213, no:8266.

İslâmiyet iki noktadadır: Allah'a ta'zim, mahlûkuna şevkat... Mahlûkuna şefkati olmayan müslüman, tam müslüman olamaz.

p. Cimriliğin Cezası

Temmâmü'r-Râzî, Abdullah ibn-i Ömer RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁷

إِنَّ لِلَّهِ عِبَادًا يَخْتَصُّهُمْ بِالنِّعَمِ لِمَنَافِعِ النَّاسِ
فَمَنْ بَخِلَ بِتِلْكَ الْمَنَافِعِ عَنِ الْعِبَادِ نَقَلَ اللَّهُ
تِلْكَ النِّعَمَ عَنْهُمْ وَحَوَّلَهَا إِلَىٰ غَيْرِهِمْ

(تمام عن ابن عمر)

RE. 129/3 (*Inne li'llâhi ibâden, yahtessuhum bi'n-niami li-menâfii'n-nâsi, femen bahile bi-tilke'l-menâfii ani'l-ibâdi, nekale'llâhu tilke'n-neame anhüm, ve havvelehâ ilâ gayrihim.*)

(*Inne li'llâhi ibâden*) “Allah'ın öyle kulları vardır ki, (*yahtessuhum bi'n-niami li-menâfii'n-nâsi*) kulların faydalanması için nimetlerini verir onlara... Kulları onlara muhtaç etmiştir. Kullara menfaati dokunsun diye çok veriyor onlara...”

Meselâ, bana verse ben ne yaparım? Bir şey yapamam. Bir iş bilmiyorum ki. Ama öteki

¹⁷ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.228, no:5162; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

adama veriyor, onun akli çok. Çeşitli işler buluyor, yapıyor. O çeşitli işler dolayısıyla, çok insanlar onun maiyetinde çalışıyor, nafakalanıyor. Bu nafakalanmaları dolayısıyla Allah-u Teâlâ böyle kullarına çok veriyor.

(*Femen bahile bi-tilke'l-menâfii ani'l-ibâdi*) “Bu adam cimrilik eder de bu paraları harcamak istemezse, bu menfaatları temin etmek istemezse;

“—Şimdi fabrika kursam, bu milletle kim uğraşacak. İki de bir de boykot yapacaklar. Bunlarla uğraşmanın tadı yok. Neyime lazım?” diyor.

Ha, buraya dikkat edin:

(*Nekale'llàhu tilke'n-neame anhüm*) “Allah o nimeti onların elinden alır. Ne yapar? (*Ve havvelehâ ilâ gayrihim*) Başka birilerine verir.”

Sen bağır dur orada, istediğin kadar bağır. Allah o nimeti alır, başkalarına verir. Çünkü yerinde harcamadı Allah'ın verdiği...

r. Allah'ın Üç Hürmeti

Taberânî ve Ebû Nuaym, Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁸

¹⁸ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.72, no:203; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.I, s.266, no:300; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XXII, s.348, no:4499; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.I, s.50, no:115; Ebû Nuaym, *Ma'rifetü's-Sahâbe*, c.V, s.339, no:1693; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.77, no:308; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IX, s.207, no:8250.

إِنَّ لِلَّهِ عَزَّ وَجَلَّ حُرْمَاتٍ ثَلَاثًا مَنْ حَفِظَهُنَّ

حَفِظَ اللَّهُ لَهُ أَمْرَ دِينِهِ وَدُنْيَاَهُ وَمَنْ لَمْ

يَحْفَظَهُنَّ لَمْ يَحْفَظِ اللَّهُ لَهُ شَيْئًا حُرْمَةً

الْإِسْلَامِ وَحُرْمَتِي وَحُرْمَةَ رَحِمِي

(طب . وأبو نعيم عن أبي سعيد)

RE. 129/4 (*Inne li'llâhi azze ve celle hurumâtin selâsen: Men hafizahünne, hafeza'llahu lehû emra dinihî ve dünyâhu; ve men lem yahfazhünne, lem yahfezi'llâhu lehû şey'en: Hürmetü'l-islâmi, ve hürmetî ve hürmetü rahimî.*)

(*Inne li'llâhi azze ve celle hurumâtin selâsen*)
“Aziz ve Celil Allah’ın üç hürmeti vardır.
(*Men hafizahünne*) Kim bunları gözetirse, muhafaza ederse, (*hafeza'llahu lehû emra dinihî ve dünyâhu*) Allah da onun dini ve dünyası hususlarında muhafaza eder. (*Ve men lem yahfazhünne*) Kim de bunları muhafaza etmezse, gözetmezse, (*lem yahfezi'llàhu lehû şey'en*) Allah da onun hiçbir şeyde korunmaz.”

Bunlar şunlardır:

1. (*Hürmetü'l-islâmi*) İslâm’a zarar veren bir şey yapmamak, mümine hakaret etmemek, Allah’ın, Rasûlünün ve müminlerin izzetini korumak.

Ona riayet edersen, ne mutlu sana. Riayet edemiyorsan, İslâmiyet'e zarar veren işlere çıkıyorsan gerek sözünle, gerek amelinle... Ha, Allah'ın hurumatını yıkmış oluyorsun o zaman.

2. (*Ve hürmetî*) “Bana hürmet.”

Peygamberimize ve sünnetine hürmet etmek ve korumak.

3. (*Ve hürmetü rahimî*) “Benim aileme hürmet.”

Peygamber Efendimiz'in ailesine, soy, sop ve sülâlesine hürmet etmek.

Mekke'nin de bir haremi var. Haremin hudutları var. Orada kabahat işlenilmez. Otu koparılmaz, ağacı kesilmez. Niçin? Haramdır. Oraya girerken bir kere esvabından soyunur, ben artık Allah kulu oldum der, ihrama girer. Dünya ile alakasını keser. Binâen aleyh orada kuş tutamaz, avcıya gösteremez, ağacı kesemez, otu koparamaz. Çünkü harem bölgesidir orası...

Konyalı Tahir Hoca [Büyükkörükçü] bir kitabında, edep bahsini çıkarmış da orada diyor ki: İmam-ı Azam'ı bir vakit, o zamanki emir fetvadan men etmiş:

“–Fetva vermeyeceksin sen!” demiş.

Bir gece bir kadın gelmiş, bir mes'ele sormuş İmam-ı Azam'a.

İmam-ı Azam demiş ki:

“—Ben fetva veremem. Çünkü emir beni fetvadan men etti.”

Kadın demiş ki:

“—Şimdi gece yarısı, herkes uykuda. Benim senden bu fetvayı sorduğumu kimsenin göreceği, bileceği de yok!”

“—Ben fetva veremem sana; emre itaat, adab-ı diniyedendir.” diyor.

Hürmet-i İslâm, yâni padişaha hürmet bu. Şimdi onu padişah yasaklamış. Bak, padişaha hürmete ne kadar dikkat ediyor.

İmam Birgivî Hazretleri'nin eserinde okumuştum:

تَرَكُ ذَرَّةٍ مِنْ مَحَارِمِ اللَّهِ خَيْرٌ مِنْ

عِبَادَةِ السَّقَلَيْنِ

(*Terkü zerretin min mehàrimi'llâh, hayrun min ibâdeti's-sekaleyn*) “Zerre kadar bir haramı, ehemmiyet vermediğimiz bir hatayı, bir kusuru, bir kabahati terk edebilmek, yer gök ehlinin yapacağı nafiye ibadetlerden daha hayırlıdır.” demiş.

“—Bir zerre haramın terki, sakaleynin ibadetinden efdaldır.” diyor.

Biz harama kıymet vermiyoruz. Lokma bozuk oldu muydu, hiçbir ibadetin kıymeti yok. Nasıl sel geldiği vakitte derler, toplar, süpürür her şeyi, alır götürür. Böyle afetler hepsini alır götürür. Onun için, lokmanın helâl olmasına son derece dikkat etmek lazım!

Peygamber SAS Efendimiz'e hürmet edeceğiz.

Peygamber Efendimiz'i ziyaret ediyoruz. Karşısına gidiyoruz:

“—*Es-salâtü ve's-selâmu aleyke yâ rasûla'llah!*” diyoruz. “Yâ Rasûllah, ben senin ümmetindenim, uzak memleketlerden geldim.” diyoruz.

“—Sen nasıl ümmetisin yâhu? Ben ümmeti böyle mi bıraktım? Benim ümmetimin böyle mi olması lazımdı?” demeyecek mi Rasûlüllah, Biliyorsunuz, Peygamber SAS açlıktan karnına taş bağıyordu. Ashabdan gelip şikâyet ediyordu:

“—Kaç gündür açız yâ Rasulallah!” diyorlardı.

Bilmiyorlardı Peygamber Efendimiz'in de aç olduğunu, açlıktan karnına taş bağıldığını. O da karnındaki taşı gösteriyor:

“—Bak bende de taş var! Ne yapalım, sabredelim!” diyordu.

İsteseydi Allah çevresindeki dağları altın yapardı ama Cenab-ı Peygamber hiç tenezzül etmiyordu dünyaya...

Peygamberin hakkına hürmet lazım, İslâm'ın hakkına hürmet lâzım! Bir de Peygamber Efendimiz' in ailesine, kıyamete kadar gelecek soy, sop ve sülalesine hürmet etmek lâzım!

Allah kusurlarımızı affetsin... Tefvikât-ı samedâniyyesine mazhar eylesin... Sevdiği ve razı olduğu kulları arasına cümlemizi kabul eylesin...

El-fâtihah!

Mehmed Zâhid KOTKU

İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü